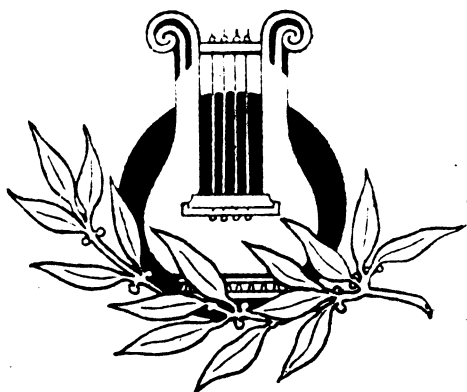

NORDENS STÖRSTA VISBOK:

ALLA TIDERS BÄSTA VISOR

– GAMLA SLAGNUMMER, SOM ALDRIG GLÖMMAS –

KABARETSÅNGER, SLAGDÄNGOR, REVY- OCH
GRAMMOFONSLAGER UTVALDA UR:

*Emil Norlanders, Rolfs, Karl-Gerhards och
Sven-Olof Sandbergs repertoar.*

HUMORISTISKA VISOR AV:

*Skånska Lasse, Kalle Nämndeman,
Edward Persson m. fl.*

ANDRA UTÖKADE UPPLAGAN

Redigerade av G. H. ÅKERSTRÖM

UTGIVNA AV
VISFÖRLAGET – HALMSTAD

GÖTEBORG 1943
ELANDERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG

AVDELNING I

UR
EMIL NORLANDERS
REPERTOAR

Det är förbaska mej svårare.

(Kuplett ur »Bums i finkan» år 1896).

Att sjunga visor och figurera —
i det kan inte nå't svårt jag se.
Men få en pinnstol att deklamera —
det är förbaska mej svårare.

Att gå och snobba ibland de fina —
i det kan inte nå't svårt jag se,
men få ett fickur att gå på lina —
det är förbaska mej svårare.

Att ha en unge och ta och banka'n —
i det kan inte nå't svårt jag se,
men få en ångvält att dansa kankan —
det är förbaska mej svårare.

Att trilla piller och göra plåster —
i det kan inte nå't svårt jag se,
men att få SARA att gå i kloster —
det är förbaska mej svårare.

Att steka äpplen på varma spisen —
i det kan inte nå't svårt jag se,
men stämma orglar inför polisen —
det är förbaska mej svårare.

Gå på teatern och klandra pjäsen —
i det kan inte nå't svårt jag se,
men få en tysk sjunga »Marseljäsen» —
det är förbaska mej svårare.

Att vanor ha som en riktig prinsson —
 i det kan inte nå't svårt jag se,
 men dricka punsch när det inte finns så'n —
 det är förbaska mej svårare.

Att slipa knivar så de bli skarpa —
 i det kan inte nå't svårt jag se,
 men få en tre-karl att spela harpa —
 det är förbaska mej svårare.

Vid »hennes» arm svänga kring i valsen —
 i det kan inte nå't svårt jag se,
 men sväng me'n gasarm runt omkring halsen —
 det är förbaska mej svårare.

Att skriva dramer och tragedier —
 i det kan inte nå't svårt jag se,
 men skriva visor så de gå i er —
 det är förbaska mej svårare.

Kovan kommer, kovan går.

(Ur revyn »Den förgyllda lergöken» år 1900).

Vad man än vill företa,
 kovan går, kovan går.
 Om man vill nå't rolit ha,
 kovan går, kovan går.
 Kovan är ej gjord att spara,
 kovan den ska' rulla bara,
 kovan kommer, kovan går,
 lycklig den som kovan får.

Vill man sig en fästmö ha'
 — kovan går, kovan går.
 Och till hustru henne ta'
 — kovan går, kovan går.
 Om man sedan skulle vilja
 sig en dag från henne skilja.
 — Kovan kommer, kovan går,
 lycklig den som kovan får.

Vill man ha ett stilla rus
 — kovan går, kovan går.
 Vill man ha ett »Folkets hus»
 — kovan går, kovan går.
 Vinner man på lotteriet
 och taxeringen får si'et
 — Kovan kommer, kovan går,
 lycklig den som kovan får.

Vill man undgå nöd och brist
 — kovan går, kovan går.
 Vill en gång man dö till sist
 — kovan går, kovan går.
 Först en kova ger man prästen,
 se'n ta' björnarna nog resten.
 — Kovan kommer, kovan går,
 lycklig den som kovan får.

Fia Jansson.

(Ur revyn »Den förgyllda lergöken» år 1900).

Känner Ni Fia Jansson, som bor uppå Söder?
 hon har förresten två stycken vindögda bröder.
 En av dem heter Hammarlund, en heter Schröder.
 Här ska' ni se ett hjärta, som klappar och glöder.

Dä namnet skrevet står uti mitt bröst
 dä vell jag veska
 intell mett sesta
 för vännen lilla med ljuvlig röst.

Och skeppets namn *kärleken* ä försann
 det största skepp som
 på böljan farit
 på livets böljeflod och ociann.

Spiskroksvalsen.

Kolingens Boston.

Oppteckt för piano av Kal Dompan.

»Spiskroksvalsen» har toner med kläm uti,
 när man hör dem, kan man ej alls låta bli
 stampa takten och svänga i valsens ring
 med sin gosse runterikring.
 Pojkar, jäntor, nu fröjdom en »Spiskroksvals»
 och jag lovar ni er ej ångrar alls,
 ty med armen om livet på jäntan sin
 dansar gossen i himlen in.

/:D'ä så livat så,
 Man går bara på,
 Får en »köss» ibland,
 båd' på mund och hand,
 men vad gör väl det,
 när som ingen ser't,
 »Spiskroksvalsen» gör en så het.:/

Augusta hon kan dansa precis som en dansös,
fast hon är tjock och rund om midjan och ej så
graciös,

men mjuk som guttaperka hon är att hålla i
och full med kärlek och ljuv poesi.

Nyss dansa jag med Bolla i bomullsklänning gul,
men hon kom inte ur fläck, och hon borde gått på
hjul;

och Anna-Stina rycker och knycker hit och dit,
sist slet hon bort utav rocken en bit.

Men härligt är att dansa i lördagskvällen sen,
när man har tvättat både fötter och ansikte och ben
man kråmar sig för flickan så stolt liksom en tupp,
då melodin till en vals spelas upp.

Augusta, jag skall drömma du vilar på min arm,
sen jag har lagt mig i min säng under fårskinns-
fällan varm,

jag drömmer om din midja och dina ögon blå
och om den kyssen, jag ej kunde få.

Men ännu ljuder valsen, fast speleman är sne
och klockan visar på fyra, då bara hon är tre,
än kunna vi nog valsa ett par repriser till,
kom, sätt dig sen i mitt knä; om du vill!

Augusta, har du känt huru ljuvligt valsen går,
ty jag har splitter nya pjäxor med stroppar och
resår.

Det känns som vi båda ej golvet kunde nå,
precis som vingar vi hade, vi två.

Fagerö=valsens.

Lilla väna mö uppå Fagerö.

Nu pojkar och jäntor är sommarens tid
 och sola ho lyser så vän och så blid,
 i kvällningens timma
 vi möts någonstans
 och med lilla vännen man gångar så glad till dans:

Refräng:

Lilla väna mö
 uppå Fagerö,
 kom lilla vännen
 kom i min båt,
 kom ska vi följas åt!
 Uppå böljan blå
 skall sen färden gå
 och sen ska du,
 när jag når i hamn
 vila i min famn.

Hör dragspelets låtar, som kvällsvinden bär
 dess eko det ljuder bland kobbar och skär.
 Från brygga och båtar hörs glättiga skratt
 och kyssar och smek uti ljuvelig sommarnatt:

Refräng:

Lilla väna mö
 uppå Fagerö . . .

Säj, känner du doften av sjögräs och tång
 den fyller mitt hjärta med glädje och sång.
 Ja, livet är långt, men sommarn är kort,
 tag vara på ti'a förrän att ho' rinner bort: